

NEAMUL ROMÂNESC

Cuvîntarea d-lui dr. Mișea în Parlamentul otoman.

E de sigur un insemnat eveniment pentru Romîni cea d'întîiî cuvîntare (înută în noul Parlament otoman de un deputat aromîn care venia să apere — și le-a apărut cu un superior curaj — interesele romîniști înaintea aceluia cari sint acolo dușmanii firești ai neamului nostru, Grecii, și înaintea aceluia de la cari se poate căpăta mult, umblind pe căile drepte, înaintea Turcilor de rasă și aliaților lor slatarnici și logici, Albanesii și Arabii.

D. doctor F. Mișea, singurul deputat românesc în Camera din Constantinopol, din «Pole», cum zic ei, după grecește, a vorbit după provocarea venită din partea u doi deputați, — nu Grecii, fiindcă aceia, cu musca pe căciulă, știu să se păzească, — ci Mucedonem de altă obîrșie. D. Mișea a vorbit pentru ca să arăte două lucruri: că Grecii umblă cu șoala față de Impărăție, urmărind scopurile lor naționale revoluționare și că, în schimb, Impărăția n'are cetățeni mai credincioși decît Aromînii.

Amîndouă, lucruri ușoare de dovedit. Cînd s'a încercat vre-odată din partea fraților noștri o mișcare anti-osmană? Și de ce, în vederea cărui scop practic, cărui schimbări posibile ar fi făcut-o?

Pe de altă parte, Grecii, cari așteaptă în curînd Creta, după ce au căpătat, prin

N-rul în țară 15 b.
în străinătate 20 »

ABONAMENTE:
Pe an în țară 20 lei
în străinătate 25 »
Un o-r vechi 50 b.

APARE:
MIERCUREA
VINEREA
ȘI DOMINICA
Director:
N. IORGA.

Redacția și
Administrația
Vălenii-de-Munte
Jad. Prahova

cerșit, Tesalia, Grecii cari primesc în Macedonia pe Rali, fost prim-ministru și politician militant din Grecia, cu steagul Statului grecesc, cari introduc în școli acel spirit de răscoală care face pe școlărițe să se fotografieze cu același steag elin în mină, — Grecii, pot ei să se apere împotriva invinuirilor de iredentism?

D. Mișea, care era foarte bine și dibaciu pregătit, adusese și probe impresionante, pe care le-au înțeles mulți dintre deputați mai mult decît însăși cuvîntarea, de și ținută într'un stil atît de potrivit popular. A arătat cărți poștale cu Patriarhul de o parte și de alta regele Greciei cu familia lui, și alte ilustrații pe deplin lămuritoare.

Documentînd, în partea pozitivă a spuselor sale, că Romînii sînt o nație recunoscută în Impărăție, recunoscută de Sultan și chiar de Patriarh, d. Mișea a cerut ca acestui șef național să i se ia dreptul de a se amesteca în rostul altor naționalități, împiedecîndu-le și prigonindu-le.

Ceia ce interesează tot așa de mult ca și cuprinsul cuvîntării, e însă efectul. Grecii se aprinseseră de o minie pe care n'o puteau; cu temperamentul lor, ascunde. Au intrerupt des și au fost ușor ținuiți la locul lor: unul, ca fost funcționar la consulatul elin, altul ca reneșat, ș. a. Bulgarii au aprobat pe cel «cu dreptatea». Iar din partea Turcilor, a Albanesilor, a Arabilor, a răsuna des strigătul de «Trăiască Romînii» (Iașasin Vlahlar).

El e recunoașterea neamului nostru peste Dunăre de cea mai mare putere a prezentului: majoritatea națiilor liber reprezentate în Parlamentul otoman.

N. IORGA.

CELE TREI CATEGORII.

RĂSPUNS UNUI TÎNĂR PRIETEN ȘI ALTORA.

Scumpe prietene,

Interesîndu-te de lupta noastră pentru adevăr și dreptate, încă de pe cînd erai în Iași, și nerăbdător de a vedea mai curînd realizarea idealurilor ei, acum în urmă ți-a venit ideea fericită de a te adresa unora din tinerii d-tale prieteni cerîndu-li să-și deie părerea asupra unei eventuale conlucrări mai active în direcția noastră. Și ca să ai un punct de plecare a cercetării ce întreprindeai ne-ai întrebat mai întîiu, care este părerea noastră, a prietenului N. Iorga și a mea, asupra felului cum credem noi că trebuie să se desfășoare activitatea acelor cari au simpatii pentru ideile ce propoveduim.

Răspunsurile ce ai primit de la corespondenții d-tale par a te fi întristat. Pe mine, îmi mărturisesc cu toată sinceritatea că ele mai degrabă m'au înveselit. Bine înțeles: e vorba aici de acea veselie senină, pur intelectuală — care poate fi însoțită uneori de o notă de amărăciune firească — pe care o resimțim oricînd avem prilejul a constata că e o concordanță perfectă între *realitate* și *gînd*.

Știi bine că, în atîtea rînduri, am observat împreună relele de care suferim, datorite, mai cu deosebire, lipsei de „oameni”. Știi că de aici am zis că trebuie să purcedă regenerarea noastră, prin *educația caracterelor*, prin întărirea convieșterilor morale, a spiritului de jertfă pentru interesele olșeștii. Și ajunseseam împreună la convingerea că numai prin afirmarea unui *ideal*

— care nu poate fi, în cazul de față, decît *idealul național* — ne vom ridica de-asupra mlaștinei pestilențiale a unui *materialism practic* înjositor, care ne-a adus la starea de decădere, în care am ajuns, cu amenințarea viitorului însuși al întregului neam.

Mai cu deosebire, și-aducî aminte că se stabilise în noi convingerea că așanumitele „partide”, care cirmuiesc țara de patruzeci de ani, rînd pe rînd, cu putere absolută, sînt cauza primă a suferințelor de azi — izvorul adevărat al tuturor răutăților. Și ele, mai ales, au înjosit caracterele.

Ele, „partidele” au lăsat ca țerănimea să ajungă la disperarea din 1907. Ele, „partidele”, au înlesnit, prin „*Ai noștri*” fără scrupul, cari le alcătuiesc, ca Jidanii să se facă stăpîni pe economia țerii, ameninșînd să stăpînească și politica ei. Ele, „partidele”, au ruiat finanțele, au corupt Justiția, au necinstit Biserica, introducînd pretutindeni „*politica*” lor, tendința nefastă de a subordona interesele Statului, și ale mulțimii muncitoare și plătitoare de dări, scopurilor de folosință personală ale unei minorități parasitare de politicieni.

Plecînd de la constatarea acestor *fapte*, asupra cărora îndoială nu poate fi, și fiind convinși că, *de la sine*, partidele nu se pot schimba; că, în virtutea *legii inerției*, ele vor rămînea aceia ce sînt — ducîndu-ne pe toți la peire—, ni-am zis că datoria noastră de bună Romîni e de a ne împotrivi acestor organizașii primejdioase, făcîndu-le, sau să se prefacă, sau să dispară.

Pentru atingerea acestui scop înalt, de interes obștesc, nu am găsit alt mijloc mai bun — și nu poate fi — decît crearea acelei *puteri ponderatoare* a cirmuirii „partidelor”, care nu e alta decît *opinia publică*, trezirea și organizarea masei cetățenilor, *prin adevăr*.

Ne-am hotărît să ne jertfim acestei opere anevoioase, dar mintuitoare; să denunțăm opiniei publice, fără cruțare, toate neajunsurile; să risipim putregaiurile minciunii; să propunem măsurile practice de îndreptare, și să chemăm pe toți oamenii de bine, pe acei cari nu sînt și nu pot fi înregimentați în „partide”, ca să le realizeze, fiecare în limitele puterilor sale.

Și atunci, ni-am zis, din două lucruri unul: sau „partidele” se vor reface pe alte baze, și se vor transforma din „*societăți anonime de exploatare a bugetului*”, precum sînt, în organe politice, servind interesele obștești; sau nu se vor schimba, ci vor urma aceiași „*politica*” de căpătuală a partizanilor, și atunci vor peri, lăsînd locul liber pentru constituirea altor formații, a unor adevărate partide, în viitor. În amîndouă casurile, va fi progres.

Logica lucrurilor ni impunea însă, odată cu aceste convingeri, și o datorie, esențială: *de a nu ne înscrie în partidele existente*. Căci e vorba tocmai de a constitui acea *putere externă* — *opinia publică independentă* — care este în natura regimului democratic constituțional și care până acum ni-a lipsit. Din această cauză tocmai acțiunea partidelor are ca rezultat văzut *tirania* citorva politicieni, cînd sînt la Guvern, și *anarhia* maselor, așitate de dinșii, cînd sînt în opoziție.

Față de această concepție bine lămurită, a necesității imperioase ca să existe o *mișcare a opiniei publice* energetică „în afară de partide”, este evident prin urmare că, în ce ne privește, nu mai putea să aibă loc echivocul bine cunoscut al *intrării în partidele existente*, pentru realizarea „*ideilor*” noastre.

Căci, dintre idei, cea d'întăiu e aceasta, care exclude tocmai orice conlucrare a noastră, ca naționaliști-democrași, cu partidele: să *creăm opinia publică independentă*, și *stăpînim pe îndrumarea partidelor*. Pe calea aceasta, sănătoasă, și nu pe alta, vom realiza noi și celelalte idei ale noastre, oricare ar fi, *prin popor*, și nu *prin partide*, care s'a dovedit că de la sine nu fac nimic.

De altfel, argumentul ariviștilor ambițioși, cu „*realizarea ideilor*”, intrînd în partidele existente, se risipește în fața *faptelor* cunoscute.

Au intrat „*Sunimiștii*” în partidul conservator ca să-l „*regenezeze*”, intro-

ducind moravuri cinstite, o „*Eră nouă*” în politică. Să ni se răspundă: au introdus ceva?

Au intrat „*radicali*”, mai întâiu în partidul conservator, și apoi în partidul liberal. Să ni se spună: au schimbat ceva? Se resimte vre unul din partide de acțiunea „*ideilor*” foștilor radicali, sau de activitatea lor practică în bine? Poate cu d-l G. Panu, sau cu d-l Bădărău?

Au intrat „*socialiști*”—vorba să fie—in partidul liberal. Întrebăm: au modificat întru ceva măcar moravurile electorale ale foștilor „*colectiviști*”? Nu sînt oare tocmai foștii socialiști, rari au comis cele mai mari infamii electorale. De pildă, la alegerile din urmă la Iași? Și oare nu i-am văzut conlucriind la înădușirea răscoalelor prin sirgele nevinovat al țerănimii, și făcînd apoi, ca nuștit, cînd s'a cerut, în Cameră, pedepsirea asasinilor, și despăgubirea victimelor țerănești?

Experiența s'a rostit, dar, în mod hotărîtor, asupra tacticei cu intrarea în partide, pentru „*realizarea ideilor*”. Știm noi despre ce este vorba, și, pe calva aceea, a echivocului tuturor ambițioșilor, noi nu vom păși. Și pentru noi, cari nu sîntem *politicieni*, nu poate fi vorba de salturi neprevăzute, de acele schimbări de front neașteptate, cu care ne-au obișnuit partidele. Noi vom rămînea acia ce sîntem, unde sîntem, conștienți de lucrarea utilă ce am întreprins, a în-ănătoșirii vieții noastre publice, *din afara*, și *nu din lăuntru* unor partide putregăite, care ne-au adus în starea pe care cu toții o deplorăm.

Și acum, iubite amice, în lumina acestel concepții a noastre, putem să ne întoarcem la părerile corespondenților d-tale, care nu sînt lipsite de haz. Astfel, la îndemnările d-tale entusiaste, iată ce-ți răspunde corespondentul A, în care se vede că avem a face cu un *spirit pozitiv*, care nu înțelege „*adevărul*”—cum zice—fără „*realitate*”:

«Da, adevărul, însă cu *realitatea*. Și, cînd zic cu *realitatea*, vă rog «nu vă grăbiți a mă condamna. Meditați și veți vedea că așa sînt împrejurările, că nu poți trece, nu poți avansa fără ca de ele să nu ții socoteală. Frumos e apostofatul, de care vorbești, scopul ce-l urmărești, și aspirațiile ce le aveți (orice om ce are un pic de încredere în el trebuie să aibă aspirații). Pare însă că la greutățile une ori multiple ce se vor opune nu v'ați gîndit!»

Ce să răspundem acestor legitime încrîjiri ale unui „*tinăr*”, care înțelege „*adevărul*” însă nu fără „*realitate*”? Evident: preferă *realitatea*, fără adevăr, pentru că nu e în stare a se jertli—pentru că nu are *aspirații*. Explicația stării lui psihologice o găsim, așa dar, în propria lui parentesă, dacă o puem în ordine logică: orice om cu aspirații trebuie să aibă un pic de încredere în el. Și tinărul nu are.

Tot atît de caracteristic e răspunsul corespondentului d-tale B, care se declară nemulțămît cu cele scrise de noi—și cum să nu fie?—zicînd:

«Nu am rămas de loc mulțămît de răspunsurile d-lor Iorga și Cuza. Răspunsurile lor sînt foarte evasive și neclare. Ei ar fi trebuit să lix-zească să schițeze un plan bine determinat, o *organizație politică puternică*, curioasă, care să cuprindă întreaga opinie publică românească—sănătoasă din țară, și care organizație, prin muncă cinstită și stăruitoare, prin toate mijloacele posibile, și chiar imposibile, să ajungă a se impune întregii Românimii. Aceasta ni trebuie, un *partid nou*, cu oameni noi, cu idei nouă, și cu mijloace de luptă nouă. Nu mă merge cu sentimentalism, cu teorii pe hirtie, cu critici.»

Acesta e încă și mai practic: cu sentimentalism, și cu teorii nu mă merge! Ni trebuie un *partid nou*, cu oameni noi, cu idei noi, însă—era de sigur în

gindirea tinărului pozitivist—fără noi. Da, alții să ni dea-de-a gata „partidul” acesta nou, cu mijloace nouă, cu oameni noi, ca noi să intrăm într’insul. să ne bucurăm de roadele oricărui partid, și să luptăm pentru țară, impunându-ne întregii Româniim! Și fiindcă, alții nu ni-l pot da, că să fie al nostru — iar noi nu sintem în stare a-l înjgheba —, de aceea să ne mulțămim cu partidele existente.

Ideia aceasta, care e în cugetul literilor corespondenții, nerăbdători de a face fericirea neamului românesc, o exprimă lămurit corespondentul C, în următoarele cuvinte oarecum satirice, cu care vom încheia corespondențele lor:

«Mi se pare că s’nteți naivi cînd credeți că mai poate fi vorba de «un viitor! D’apoi bine, dragul mieu, poți tu să te pretezi la un sacrificiu, care-ți va trece toată tinerețea ta, și chiar toată viața, făcînd «pe apostolul cu traista în hăț pe spate, propovăduind prin sate ideile sunel noi vieți, și să cauți să formezi convingeri în sensul acesta, și «să redestești conștiința națională. Numai ca pe urmă să-ți rămînă o «amintire, de altfel, fii sigur destul de slabă, a unui om ce și-a istovit «viața pentru o idee, ce rămîne însă numai ideal? Eū sint de părere «să așteptăm cu răbdare, cu convingerea că posibilitate nu-l decit «într’un partid de guvernămint.»

Așa glăsuiesc corespondenții d-tale, scumpe prietene, în forme variate, în fond, la fel. Pe toți îi stăpînește neîncrederea, nu alții în izbînda ideii noastre, pe cit în propriile lor puteri; pe toți îi robeste gîndul folosinței personale imediate — produse ale unui mediu corupt.

Îți închipui poate că mă voi risipi de durere, că voi plînge pe ruinele, mie așa de cunoscute, ale caracterelor; că mă va cuprinde și pe mine des-nădejdea, sau că voi apela cumva la suflet-le „generoase”, ca să ne urmeze pe drumul ingrat al unor sacrificii fără perspective?

Nimic din toate aceste. Nici lamentări zădarnice; nici desnădăjduire umilitoare; și nici apeluri ridicule. Eū voi încerca să fac mai mult, „clasificînd” filosoficește, și stabilînd astfel o călăuză definitivă pentru cei nedumeriți, ca nu cumva să mai fiu acusat de dinșil că răspunsurile mele sint „evasive și neclare”.

Față de mișcarea naționalistă, care se ridică împotriva „partidelor”, în virtutea unei doctrine lămurite, în parte numai, schițată mai sus, toți acei cari se interesează de mersul afacerilor publice, nu pot să aparțină decit uneia din următoarele trei categorii:

Categoria întâiu, urmează călea bătută a politicei acestor „partide”, înscrisindu-se prin cluburile lor. Aici, cînd partidul ajunge la putere, cu toții se aruncă asupra prăzii funcțiilor; se sfădesc între dinșil, se alcătuesc în grupuri nemulțămite ca să izbutească cu toții pe cale cooperativă; caută să se întrecă în înjosire, făcînd pe sub — Tanașil și sub — Ullil grupărilor respective, ca doar se vor distinge, și vor parveni. Cu toate storțările, cei mulți rămîn pe din afară, nemulțămii, privind cum ceilalți se imbuiează pentru patrie. Căci, după firea lucrurilor, funcțiile Statului și afacerile sînd mărghenite, nici zece la sută nu pot izbuti. Ceilalți trebuie să se mulțamească cu așteptarea.

Ca tipuri cunosti prea bine, iubite prietene, pe tinărul plin de speranțe, care abia părăsise băncile Universității, și care, la trecutele alegeri, la Iași, a fost prins cu „suveica”, și pe alții, cari făceau pe insultătorii naționalistilor la intruniri, ca doar își vor merita aprobarea șefilor, și răsplata partidului pentru „serviciu”. Și știi la ce rezultat aū ajuns...

Categoria a doua se alcătuieste din toți acei cărora li-a rămas idealul nostru

în suflet, cari nu voiesc să contribuie la perpetuarea destrăbălării partidelor minătoare, dar cari nu ieau parte la politica activă. Aceștia, prin muncă și bune purtări, se trudesesc să-și facă drumul în lume, intrind în carierele publice, sau rămânind ca liberi profesioniști, fără a se înscrie prin cluburi. Ei își păstrează convingerile lor naționaliste, și le afirmă în toate împrejurările, fără ostentație, ca judecători, aplicând cu severitate legea, ca funcționari administrativi, ocrotind pe cei umiliți, mai ales pe țeran, și resistind cu energie, în îndeplinirea datoriei lor, tuturor ingerințelor, pe care le înțarcă „*Al noștri*”, de pildă, pentru a sprijini interesele jidovești. Aceștia sînt factori foarte utili ai propășirii noastre, și răsplătitori statornici ai silințelor ce ni dăm pentru regenerarea României.

Categoria a treia cuprinde pe toți acei cari nu se mulțămesc să lucreze după principiile noastre, în cadrul alcătuirii de astăzi, ci cîri se luptă pentru a transforma această alcătuire, pe cale politică, în conformitate cu *doctrina*, și cu *programul* nostru naționalist-democrat. Aceștia sînt *luptătorii naționaliști*, cari se jertfesc realizării idealului *României nouă*, cari cred cu toată puterea în necesitatea jertfei lor, fără să aștepte nicio răsplată pentru munca, pe care o fac bucuros, dintr'un înalt sentiment de datorie. Ei sînt scriitorii conștiințioși de pe la ziare și de la reviste, vorbitorii entuziaști în intruniri, împotrivorii energici ai apucăturilor celor rele ale „*partidelor*”, pe care le denunță opiniei publice, în fruntea căreia se găsesc — vremelnicește, sau pentru totdeauna.

Aceștia sînt cele *trei categorii*—și altele nu pot fi—în care se împart, *de la sine*, toți acei cari, în momentul de față, ieau poziție față de mișcarea naționalistă: ori i se opun, intrind în partide; ori o sprijinesc, lucrind după principiile ei, în cadrul organizării de astăzi; ori se luptă pentru prefacerea acestei organizări, după doctrina și programul naționalist—unii, statornic, alții, numai un timp, mișcarea ea însăși rămînind zeatină.

Am zis: *de la sine*, adică după temperamentul fiecăruia; după puterea de idealitate cu care e înzestrat; după mijloacele de care dispune; după spiritul de jertfă de care e capabil; după luciditatea minții, mai la urmă, care-l face să înțeleagă împrejurările în care ne găsim.

Iată tocmai pentru ce i s'a părut corespondentului d-tale B că răspunsurile noastre erau „*evasive și neclare*”: pentru că nu-și dădea sama că, după aceste convingeri, noi credem că fiecare trebuie să vadă singur *cărui categorii* voiește, și poate să-i aparțină. Clasificația e în *natura oamenilor*, pe care nici singurii nu sînt stăpîni.

Tot ce putem face noi, e să propăvăduim *adevărul*.

Avem credința însă că adevărul acesta va întări tot mai mult pe cei din *categoria a treia*; că va stăpîni într'o măsură tot mai largă activitatea celor din *categoria a doua*; și că va birui, în sfîrșit, pe cei, atotputernici astăzi, din *categoria întâiu*.

Cu aceste sentimente nestrămutate, rămîn al d-tale devotați.

A. C. CUZA.

PACE ?

Războiul e înlăturat pentru moment, deși, pentru puternica monarhie austro-ungară, nu într'un chip glorios. Diplomații, prin urmare, pot toarce mai departe firul intrigilor, până cînd vor ajunge din nou în nevoia de a-l scoate altfel din incurcături, cu bani gref. Precum, mai înainte, fantoma războiului înfrigurase pe toți, așa, acum, pe toți i-a cuprins duhul păcii. Pînă și bieții Sirbi, atît de greu jigniți, par a uita rana ce li sîngeră inima și a veni la «rezoane» mai bune. Ba,

minunea minunilor, duhul păcii s'ar fi sălăsluit și într'o inimă ungu-rească, în inima președintelui Camerei deputaților, d. Justh, și, printr'un ciudat fenomen de telepatie, s'au încălzit în nădejdea împăcării și inimile Românilor, cari judecă după impresiile momentane și după aparențe.

Cu toate că mulți dintre Români, zburînd pe aripile fantasiei, clădiau palate aurite pe temelia șubredă a declarațiilor lui Justh, e prematur a vorbi despre pace în Ungaria. Multe evenimente trebuie să-i premergească și mari transformări să se facă în modul de a gândi al Ungurilor.

Declarațiile atribuite lui Justh nu sînt o propunere formală, și totuși au stîrnit valuri unanime de proteste între Unguri, și mai ales în ziaristică. Opinia publică maghiară, fie că o reprezintă acel element mîrșav, care toate le are de vînzare, fie intelectualii unguri neaoși, s'a declarat împotriva împăcării. Și e natural ca maghiarimea, obișnuită a privi toate prin prizma imperialismului maghiar, să nu simtă necesitatea împăcării, atunci cînd se crede mai aproape de realizarea lui.

Încercarea lui Justh însă, sinceră sau nu, e prețioasă pentru noi, fiindcă ni dă o basă aproape sigură pentru combinațiile viitorului apropiat. Orîcît vrea să apară ca îngerul păcii, el e soful luptei. Să mă explic. În urma poziției lui, e în stare să știe ce se fierbe în cazanul politicii împărătești cu privire la Balcani, iar, pe de altă parte, ca bun cunoscător al stărilor din țară, prevede că luptele ce se vor da în viitorul apropiat contra Austriei, sau, mai cu dreptul, pentru acapararea conducerii întregii monarhii, se vor termina din nou și în totdeauna cu înfrîngere, cîtă vreme Ungurii vor fi dușmăniți de naționalitățile care fatal trebuie să se dea pe partea Austriei, deocamdată. Încercarea lui ar fi avut scopul: pacea internă, pentru a păși cu atît mai puternic în afară și asigurarea, pe de altă parte, a probabilității, măcar, a smulgerii postulatelor naționale ungurești și mai apoi a conducerii. Pentru că, bine să ni înseronăm, dacă actualii mame-luci înfruptați cu dulcele puterii și-au spinzurat în cuiu principiile — profesate numai pentru a cîștiga, și trădate pentru a păstra mandatele — și au renunțat la toate postulatele naționale, nu le-au spinzurat cei ce s'au încălzit la focul sacru al idealismului desinteresat. Și sînt mulți. Se zice că și Justh ar face parte dintre ei.

Dar, admitînd că aparențele ar fi pentru pace, putem noi accepta pacea în condițiunile oferite?

După cît a transpirat, însuși fiind prea diplomat ca să precizeze și să dea în public programul său, Justh o consideră așa: că va introduce sufragiul universal cîstît, va face și pe Români părtași beneficiului bugetar întrebuițîndu-i în funcții de Stat, ba va numi dintre deputații actuali cîtiva comiți-supremi. Mai departe nu vrea să meargă. Ar rămînea prin urmare în ogașele politice tradiționale maghiare: în cadrele unității națiunii politice maghiare ar da ceva brumă de drepturi *individului* de limbă nemaghiară, dar *nu membrului naționalității respective*. Și tocmai basa aceasta de pace, profesată de cel mai liberal Maghiar, ca Széchenyi, Deák și mai ales Eötvös, noi nu o

putem prîni. Noi pretindem drepturi în calitate de membri ai națiunii românești, nu ca «Maghiarii cu buze valahe». Mai e o părere greșită generală la Unguri, care pare a-și face cale și între Romîni, și în care cade afund și Justi: mișcarea națională românească, izvorită din legi firești, o consideră ca opera agitațiunii elementelor ce se ridică prin titluri și care, neavînd teren de validitate, o exploatează ca mijloc de subsistență, și, basatî pe aceasta, ei cred a o rezolvi prin căpătuierea agitatorilor mai neastîmpărați, aplicîndu-i în funcții salariate de Stat.

Nu vorbim Ungurilor, ci Romînilor acelora cari judecă așa: «Cîți-va fișpani romîni, cîteva situații administrative sînt tot atîtea puncte de atracție, în fața cărora inima politicianului romîn, oricît de verde și dî-nestricată ar fi ea, nu rămîne nemîșcată. Sîntem un neam sărac, oarmenii noștri cu carte se înmulțesc, ei caută sprijin, și unde l-ar afla mai ușor decît la sinul bugetului Statului, care promise a se deschide de acum înnainte și pentru dinșiți»¹. Li zicem: protestăm contra presupunerii și insinuării, că lupta purtată pentru aspirațiile noastre ar fi masca rău pusă a unei mișcări meschine pentru căpătuieli personale; în lumea aceasta mai sînt sîri visionare, care, întorcînd ochii dela goana nebună a celor mulți după materie pentru materie, trăiesc pentru un vis mare! care își așteaptă întruparea, și, noi, sîri de visători inofensivi, lipsiți de pătrunderea realității, luați în ris în lumea de azi «practică» și cu scaun la judecată, dăm dovadă de mai bun simț practic prin pesimismul nostru în privința păcii cu Ungurii, decît pesimiștii noștri, oficiali și de ocazie, cînd e vorba de aspirațiile naționale.

Chiar să ni aducă forța împrejurărilor prilejul împăciuirii, ea nu e durabilă pentru simplul motiv că nu poate fi, cită vreme nu avem garanție, care numai una poate fi, dar pe care Ungurii nu ni-o vor da, decît cînd o vom lua, și aceasta este: autonomia teritorială, minimul pretențiilor noastre. Pentru că, într'un Stat, unde e virtute patriotică a nu se executa legile, ce garanție vom avea că vor fi executate în viitor, chiar de se vor vota legile cele mai liberale? E destulă garanție doar cavalerismul națiunii maghiare, cu care facem atît de triste experiențe în dauna noastră? Și cel mai infocat aderent al împăcării, văzînd călcarea fâțișă a legii de naționalitate, de pildă, în lipsa de garanție, va zice: nu. Și nu vor fi garanți cei cîțiva comișsupremi romîni, revocabili orcînd de Guvern, și cari ar fi siliți să țină seamă de «opinia publică maghiară, care nu iartă să fie funcționarii de naționalitate romînă în oficiile administrative și cu deosebire numai unde ar conveni cu poporul»². Ni trebuie garanții, care să ni pună la adăpostul manifestării acestei «opinii publice».

Sufraciul universal, drept și secret, departe de a aduce nivelarea contrastelor, va potența lupta, fiindcă abia atunci își vor putea desfășura și Romîniul toate forțele. Pentru noi ar fi avantajos, pentru Unguri ar însemna cam tot atîta, cit calul troian înnăuntru zidurilor Cetății.

¹ «Țara noastră», nr. 4.

² Replica.

A apărut no. 2 din «Neamul Românesc literar»
cu următorul sumar:

Din viața Maramurășului românesc	de N. Iorga.
Odă cîntăretilor (poesie)	» I. Pajură.
Lîngă leagăn (poesie)	» Elena Farago.
Un roman nou.	» N. Iorga.
Împăcare (poesie).	» Gh. Topârceanu.
Logodnicul morții (poesie)	» Mihnea Obnazu.
Amintiri din Ardeal.	» T. O.
Cătră țară (poesie)	» Z. Virgiliu.
Ceva despre Dobrogea.	» Cristea Sandovici.
Un vis (poesie)	» Mihail Iorgulescu.
Pirăul (poesie).	» Oreste.
Spre toamnă (poesie)	» Const. A. Giulescu.
Însemnările unui recrutar	» M. Popescu.
Schiță (poesie)	» C. Ardeleanu.
Teranul suedes	» D. N. Ciotari.
Tatei (poesie)	» G. Rotică.
Situația școlilor românești din Ardeal și Țara-Ungurească	» I. L.
Rominismul în Bucovina	» Const. Iordăchescu.
Sonet	» Adrian G. Lazariu.
Fetele lui conu' Arghire (roman).	» Irina G. Lecca.
Roză ofilită (poesie).	» Mihail Iorgulescu.
Cronică	» N. Iorga.

PARTEA ȘTIINȚIFICĂ.

O părere (în preajma modificării legii sanitare). de Dr. Gh.

În editura tipografiei «Neamul Românesc» au
mai apărut, în cursul lunii Ianuar, următoarele cărți,
care se află de vânzare la toate librăriile din țară:

POESII de Maria Mavrodin, prețul	0.60
POESII de Gh. Crețeanu, prețul	0.60
UNIREA PRINCIPATELOR (1859), povestită Romi- nilor cu prilejul împlinirii a cinczeci de ani de la întemeierea Statului român, de N. Iorga, prețul	0.80
LA UN VECHIŪ VAD DE VRĂJMĂȘIE ÎNTRE RO- MÎNÎ, conferință ținută la Rîmnicu-Sărat în ziua de 4 Ianuar 1909, de N. Iorga, prețul	0.25

Pacea în astfel de condiții e de durată scurtă și cu urmări desastroase pentru Romîni. Prin urmare: «si vis pacem, para bellum».

Și apoi pacea, cuvînt cu putere magică pentru leneși, e răsplata învingătorului; pentru învins, după depunerea armelor vine greul luptei. Oare noi am luptat, ca să merităm pacea? Răspunsul e un hotărît nu. Să mi se ierte sinceritatea, dar lupta pentru drepturi și dreptate și pentru păstrarea credinței și limbii strămoșești a unui popor de peste trei milioane nu se poate confunda cu activitatea sterilă parlamentară a cîtorva deputați. Ei ar trebui să se dea în privința economică, socială și culturală, dar din acestea nu vedem nimic decît doar înmulțirea îngrijitoare a băncilor, care, ocupîndu-se aproape exclusiv cu scontul politelilor, la urma urmelor nu fac altă decît trec bucătura din gura sărăcimii în punga acționarilor.

Cu apeluri și vorbărie ziaristică și cu proteste platonice în adunări pașnice, încît nu e trebuință nici de jandarmi, nu se cîștigă drepturi, ba nu se pot conserva nici cele avute. Păpăra nu se face fără ouă sparte, pace și drepturi nu se cîștigă fără sudori și lacrimi de sînge. Așa a fost să fie ca floarea libertății să răsără numai pe cîmpiile udate din greu cu sînge.

Din contra, cînd un popor vrea să-și asigure existența prin împăcări cu dușmanul secular, e copt pentru sclăvie și pentru moarte.

Păcat, că nu sîntem în poziția de a răspunde la darul danaic al păcii ungurești:

De-o fi una, de-o fi alta, ce e scris și pentru noi
Bucuroși le-om duce toate, de e pace, de-i război!

ION BOERIU.

O RECTIFICARE.

«Primum din partea d-lui profesor D. Munteanu-Rîmnic următoarele rînduri: Într-o dare de seamă, publicată în ziarul «Prahova», în n-1 de la 1 Februar a. c., mi se face onoarea de a mi se cita numele, însoțit de calificativul «iubitul nostru amic».

Și, pentru că această expresie este un cunoscut clișeu, obișnuit în presa politică pentru arătarea partizanilor — țin să declar că, întru cît mă privește, trebuie să fie vre-o greșală a vre unui reporter neinițiat, de oarece eu nu sînt membru al partidului conservator, ba chiar nu sînt înscris în niciunul din cluburile politice locale.

Și, dacă dau publicității această lămurire, o fac socotind că e și o chestie de interes general, căci oricui i s'ar putea întîmpla să fie pus într-o asemenea... curioasă situație. Ba ar putea deveni și sistem, acest fel de «amabilități».

Personal, n'am vrut să trec supt tăcere această greșală, pentru că țin să rămîn acel ce sînt pentru cei cari îmi cunosc convingerile.»

Serbările de la 24 Ianuar în Centrele României.

Botoșani. La oarele 10 s'a oficiat la cercul «Tudora» Te-Deumul la care au luat parte toți elevii școlii, adulții, precum și veterani, supt conducerea autoritaților civile și militare. S'a ținut o cuvîntare foarte bine simțită despre Unire, de unul din învățătorii.

La oarele 1 1/2 s'a început serbarea cu imnul regal executat de elevii școlii, alcătuiți în cor pe două voci.

S'au recitat diferite poezii patriotice, și s'au cîntat cîntece naționale.

S'a vorbit cu inimă și cu multă pricepere de dirigintele școlii despre «Unire», pe înțelesul tuturor.

Au urmat diferite tablouri alegorice, reprezentînd apoteosa lui Cuza față cu Unirea și multe altele din istoria noastră națională.

Nu mai puțină reușită au avut danțurile naționale: Hora Unirii și Banul Marăcine.

Serbarea s'a încheiat cu piesa «Ioan Roată și Unirea», ajungîndu-și astfel la final dorită.

Multă bucurie se vedea pe fețele mulțimii, și mare efect a avut această serbare asupra sateului, înrădăcinîndu-li cit mai mult sentimentul de dragoste frățească și unire, vis atît de mult dorit de cercurile diriguitoare cinstite ale neamului nostru atît de oropsit! — T.

Mărășești. Primum această telegrama :

Serbătorînd o jumătate de veac de la săvîrșirea Unirii, în jurul bustului lui Cuza-Vodă, ni aducem aminte cu recunoștință de acel ce luptă pentru realizarea idealului românesc.

Obșteștea satului, Corpul didactic, Cercul studențesc.

Panciu. De dimineață orașul avea un aspect neobișnuit, deși este copleșit de străini : Jidanii, etc. Tricolorul filia la toate casele. Un Te-Deum s'a oficiat la biserica Sfinții Apostoli, în fața autoritaților, corpului didactic de la școlile de notari, de meserii și de la școlile primare de băieți și de fete. Aci primarul orașului, după serviciul divin, însuflețește asistența într'o cuvîntare plină de entuziasm și o chiamă să ia parte la toată mișcarea de astăzi, care înalță orice suflet românesc.

Lumea adunată în piață, în mijlocul căreia era o tribună împodobită cu tricolor, ascultă cu sîntenie cuvîntarea entusiastă și plină de inimă a d-lui Haralambie Mihale, directorul școlii de notari, un adevărat Român. După însuflețita cuvîntare a d-lui Mihale, ne-am despărțit cu sufletul mulțămît că am putut slăvi cea mai mare zi a neamului.

După masă, la 2 oare, Corpul didactic a organizat o serbare la teatrul «Gătaș», unde d. institutor Cecropid ni vorbește despre actul Unirii.

Bine pregătiți de harnicul institutor d. Moțaș, elevii cursului primar execută coruri și recitează poezii cu subiecte naționale, referitoare la Unire.

Elevi și eleve au jucat bine piesa : «Dacia și Unirea». Seriositatea și căldura cu care au jucat-o a atras aplausele ascultătorilor, cari mulțămesc călduros institutorului Moțaș, organizatorul.

Seara, la 8 oare, începe tot la teatrul «Gătaș», reprezentația dată de elevii școlii de notari. Sala și scena erau îmbrăcate — până și pereții — în tricolor. Directorul, H. Dem. Mihale, emoționat, arată importanța zilei și nepăsarea noastră față de cel mai mare Român, Alexandru Cuza, care, după 50 de ani de la cel mai mare act național al poporului românesc, datorit lui, n'are astăzi o statuie. Arată lupta ce duce un Român, care și a închinat viața neamului său, care aleargă zi și noapte să deștepte simțul românesc și grație căruia se serbează astăzi cu atîta evlavie ziua «Unirii». Citează un mișcător pasagiū din discursul acestui «bun Român», în Parlament, cerînd serbătorirea

demnă a acestei zile mari și a «omului acestei zile»: a lui Cuza-Vodă. D. institutor Simion vorbește de Unire și Cuza-Vodă.

Apoi elevii școlii de notari, supt conducerea d-lui institutor Motăș, execută: «Pe-al nostru steag», «Pescarul», «Unirea», etc., urmînd declamații patriotice, de elevii-notari. Tot aceștia joacă, cu avînt, piesa populară: «Florin și Florica». Splendide figuri alegorice, executate de elevii școlii de notari, îmbrăcați în costume naționale, represintă «Unirea».

Un nedescris entuziasm produce o figură alegorică, în care apare și «Cuza-Vodă», perfect redat.

Serbarea se mîntuie la ora 1 noaptea, după care încep jocuri până la șapte dimineața.

Și astfel o zi și o noapte am serbat «Unirea Principatelor», jurînd că ne vom stringe în jurul omului ce luptă, cu toate piedecile politicianilor, pentru naționalism și care în Parlament a știut să-I cîștige la 14 Ianuar 1909 chiar și pe aceștia.

ȘT. GH. DUMITRESCU.

Rîmnicu-Sărat. În ziua de 25 curent, societatea culturală «Vasile Alecsandri» a serbătorit Unirea, și mai ales pe Cuza-Vodă, printr'o patriotică și entuziastă cuvîntare ținută de studentul N. Dicescu. După propunerea d-sale se deschide o listă de subscripție pentru statuia lui Cuza-Vodă, subscriindu-se imediat aproape 150 de lei.

* După conferința d-lui N. Dicescu s'a constituit, din inițiativa societății «V. Alecsandri», secția Rîmnicu-Sărat a Ligii Culturale, alegîndu-se următorul comitet: dr. O. Blasian, dr. G. Dobreanu, dr. V. Negrescu, medic veterinar, C. Țințăreanu, Iosif T. Oroveanu, inginer Cr. Panaitescu, Al. Iteanu, farmacist, I. C. Bistrițeanu, profesor, inginer V. Ghircoiaș și I. I. Brăileanu, avocat. D.

DIN CENTRELE ROMÂNIEI.

Rîmnicu-Vilcea. Mai mulți tineri studenți și absolvenți ai școlilor superioare, în frunte cu d-l Gr. Procopiu, au reușit să înființeze în orașul nostru o societate supt numele de «Junimea Vilceană», care are de scop, în primul rînd, fundarea unei biblioteci populare, de care orașul este lipsit. La 9 Ianuar, sus-numita societate a dat un bal, al cărui succes moral, mulțumită muncii depuse de tineri, a întrecut așteptările, iar cel material mai puțin, față de scopul cel înalt ce urmărește societatea. S'au găsit oameni de inimă cari au încurajat cu sprijinul lor scopul frumos al societății. Să sperăm că timpul va duce munca tinerilor la scopul dorit.

* La 4 Ianuar, societatea musicală «Progresul» a dat în sala «Adriani» un concert. Reușita în general a fost bună, cu mici excepții.

Programul a fost potrivit timpului, avînd multe bucăți religioase. — C. Ș. T.

Rîmnicu-Sărat. Din inițiativa tinerilor teologi s'a înființat o Bancă Populară a locuitorilor din marginea orașului, scăpîndu-I astfel de camăta bancherilor evrei.

* Din inițiativa căpitanului N. Constantinescu, administrator de plasă, din-du-se o serbare, s'au putut îmbrăca deplin 35 de copii din școala Dumitrești.

* D-l medic-veterinar C. Țințăreanu ține conferințe foarte folositoare sătenilor la cercurile culturale din județ. Fapta d-sale ar trebui să fie imitată de ceilalți factori culturali.

* Conferințele societății culturale «Vasile Alecsandri», inaugurate la 4 Ianuar

de d-l N. Iorga, prin conferința d-sale asupra trecutului istoric al județului și orașului nostru, continuă cu mult succes.

Într-o Duminecă trecută, d. profesor Toma Dicescu a vorbit despre «Valoarea morală a culturii estetice», arătând ce preț are moralitatea în cultul trumosului pentru educația morală a poporului.

* Cu mirare cetesc în gazete propunerea spre împămîntenire a Grecului Dumitru C., din serviciul prințului C. D. S., din comuna S. Nu știm ce serviciu a adus țerif său județului. — N. D.

Sinaia. Adăugire la adevărurile spuse în conferința ținută la 26 Decembrie anul trecut:

Nu este numai străină și barbară acea îngrămădire de aur — aruncat fără rost pe ziduri și cupole, — pentru zugrăvirea și înfrumusețarea mănăstirei Sinaia, ci și nechibzuință.

Și nu este numai dovadă de nepăsarea celor ce au veghiat la reclădirea acestui sf. locaș, — ci și de rea gospodărie.

Căci, cînd ai aruncat fără rost pe părăși și cupole, și nu ai bani să recladești chiliile călugărilor — fără aier și lumină, unede și nesănătoase — și cînd în mănăstire ai strălucită lumină electrică, iar în chiliile bieților călugări nici lumina soarelui nu pătrunde, — atunci cu adevărat că ai în față barbarie și nechibzuință!

* Serbarea «Ligei Culturale» din orașul nostru, dată la 26 Decembrie 1908, a dat un beneficiu net de 314 lei și 60 de bani.

Cheltuieli s'au făcut de 114 lei.

* Și în orașul nostru s'a fost hotărît ca serbătorirea celor 50 de ani de la Unirea Principatelor să se facă potrivit, cu demnitate și măreție.

Un comitet aranjator al serbării a fost ales, care a întocmit un program după care să se prăznuiască această învălătătoare serbare a Romînilor.

Comuna a votat o sumă pentru întîmpinarea cheltuielilor.

Secția de aici a «Ligei» a luat parte, printr-o delegație din comitetul ei, la toate aceste serbări.

Dintre cuvîntările ce s'au rostit, una a fost ținută de represintantul comitetului «Ligei». — N. N.

Tecuciu. În ziua de 12 Ianuar, la regimentul de infanterie 6, Tecuciu, n-l 24, s'a oficiat în fața întregului regiment un parastas pentru soldații căzuți, din acest regiment, în războiul din 1877-78, în lupta de la Smîrdan.

După parastas, d. locotenent Stoian a rostit o cuvîntare, arătînd însemnătatea zilei și eroismul cu care s'au luptat soldații acestui regiment, căci numai datorită lor Smîrdanul a fost cuprins, pentru care M. S. Regele a decorat regimentul cu «Steaua României».

A răspuns d. locotenent-colonel Dimitriu.

* Soldații cu termen redus din regimentul 24 de infanterie au organizat o serbare pentru ziua de 24 Ianuar, cu piesa de teatru: «Curcanii», mai multe cîntece patriotice și danțuri naționale. — UN SOLDAT.

Toate notițele neiscălite sînt de N. Iorga.

I. DIN ȚARĂ.

Evreii noștri.

«Adivor» are păreri cu privire la chestia bisericească și la felul cum d-Delavrancea înțelege pe Ștefan-cel-Mare.

Scrie d. Făgureescu.

Dacă n'a scris d. Delavrancea «apusul» lui Bar Kohba!

* Arestare pentru escrocherie și liberare a lui Moscu Leibovici din Brăila.

* La Brăila este o societate «Carpații» care se adună în «salioanele d-lui Goldenberg», scrie «Adivor».

* Plingeri pentru așezarea în Costești (Argeș) a samsarului Iancu Finkelstein.

Partidele noastre.

«Acțiunea» știe cum a fost primit de rău la Slatina «faimosul d. N. Iorga». «Faimosul» nici n'a fost la Slatina...

* Cel d'întăiu articol just în chestia reorganizării bisericești e cel din «Minerva» de Marți.

* Din «Țara», cu privire la fapte din Franța: «Noaptea era cinstită.»

Ce nenorocire, dacă așa ar fi și la noi!

* «Zavera», foaie de caricatură a tachiștilor, are o pagină foarte adevărată. Se vede țeranul român năpădit de corbi liberali și conservatori, iar în fund dd. Tache Ionescu și Flea cu puștile întinse ca să-l facă «sfrîșitul».

* Liberalii guvernamentali au ieșit la alegerile comunale din Tulcea.

Dar cum?

* Abusul cu cuvîntul «naționalist».

Cel ce vroia să a doua păstorie a proinului Gheade își zice «comitet naționalist».

* *Despre alegerea prin politiciani a Mitropoliților Atanasieși Pimen, în n-l viitor.*

Moravuri.

Încă unul care nu știe ce i se cade: profesorul Ghiță Pop.

Compătimiri...

Îi aflu batjocurile din «Viața Românească».

«Sămănătorul» d-lui Aurel Popovici nu-l ceteș de mult.

* Discuțiilor «Vieții Românești», care se lungeste la vorbă, nu li se poate opune decît compătimirea pentru lipsa de materie pe care o înlocuiește asemenea filosofie de «tirie-brîu».

Felurite.

Doamna Elena Cuza a dăruit 2.000 de lei școlii din satul care poartă numele răposatului ei soț, Cuza-Vodă.

* Și colonia românească din Viena a serbat aniversarea Unirii. Prof. Iancu Nistor a ținut discursul festiv.

* Mare succes al dramei d-lui Delavrancea, «Apus de soare», care înfățișează sfrîșitul lui Ștefan-cel-Mare.

* La festivalul «Horel» din București s'a cîntat, «Deșteaptă-te Romine» cu această variantă: «Priviți mărețe umbre, Mihai, Ștefan și Cuza».

* La 7 Februar se va da, în comuna Telega (Prahova), un bal cu tombolă în folosul Bisericii «Sfinții Voivozi», supt patronagiul d-lui C. Niculescu.—I.

* Rectificări: d. dr. Robin ni dă încredințarea că e creștin ortodox.

* Frumos nr. pentru ziua Unirii al «Moldovei-de-sus».

Deosebit de folositoare sînt amintirile veteranilor. Am primi și noi cu plăcere cit mai multe.

* Cum sîntem cunoscuți:

Principesa Maria s'a fotografiat ca Domniță, cu biserica de la Curtea de Argeș pe palme.

Foia «Welt-Spiegel» reproduce fotografia și înseamnă că Principesa e fotografiată «ca sfință», «în portul sfintei Doamna Chiajua a României» (!).

* De la d. M. P. Tigoianu «Contribuiri juridice la elucidarea dreptului succesoral al farmaciei».

Gospodărie.

Începe a se publica «Revista falsificărilor alimentare și industriale», condusă de chimistul M. Popescu.

* La București, congres de arte și meserii.

* Ni se scrie:

«Cum se face că până în prezent să nu se dea ordinul de transferare publicat în «Biserica ortodoxă», nr. 9, p. 1071 și Buletinul Oficial al Ministeriului Cultelor, relativ la transferarea preotului Constantin Trifan de la parohia Mărgineni la parohia Girov și a preotului Gheorghe Gheorghiu de la Girov la Mărgineni?»

II. DE LA ROMÎNII DE PESTE HOTARE.

Ardeal. Din «Ungaria» d-lui Moldovan Gergely:

«Cuza, Domnul Muntenieli».

Asta are haz.

Banat. La locul lui Brediceanu candidază d. G. Pop de Băsești și funcționarul Siegescu (ca guvernamental).

Bucovina. Rutenii se fac speriați și au ținut o adunare la Mărățeș, lângă Hatna, vezi Doamne ca să ia măsuri în vederea neamului lor... amenințat de... Romîni.

* La Cernăuți, tineretul romîn a spart geamurile la casele celor doi Wassilko, A fost arestat d. Zoppa.

* Pe ziua de 31 Ianuar d. Iancu de Flondor a luat de fapt conducerea Romînilor bucovineni.

* La alegerile făcute în suburbiul Roșa pentru Consiliul comunal din Cernăuți a reușit Romînul Modest Scalat.

* În ziua de 15 Ianuar studenții cernăuțeni au cerut demonstrativ crearea unei catedre de Istoria Romînilor.

Li s'a răspuns că se poate, dar în lin.ba... germană.

* «Rominul» a încetat, «Patria» îl iea locul.

Vom mai vorbi.

* Dare de seamă a societății «Ciprian Porumbescu», din Suceava. Ea are o bibliotecă de 412 piese musicale. Din nenorocire n'are un fond capitalizat.

Maramurăy. «Tribuna» dă la iveală înțelarea de către Evrei a ieftenilor muncitorii maramurășeni, cari se aduc în toate părțile Ungariei pentru a fi speculați.

Ungaria. «Limba românească = limba cinească», a spus la Șimlău hăiatul tradus pe ungurește al Jidanului Israel Gross.

* O cuvîntare a deputatului Maniu a fost primită cu urlete și insulte de Parlament.

D. Maniu susținea că limba maghiară nu se poate impune în oastea Ungariei.

* Încă o condamnare: a d-lui Casiu Maniu, la 1000 de coroane.

III. ȚERI STRĂINE.

Turcia. Apucăturile revoluționare se manifesta, tot mai puternic în Turcia. Marele Vizir schimbînd pe miniștrii de Războiu și Marina, s'a văzut în aceasta măsură o amenințare a constituționalismului, s'a cerut deci demisia lui Kiamil-Pușă, și acesta a trebuit să se retragă.

Pentru Fondul Cuza-Vodă.

S'au mai trimis din partea:

Din Valeni: D-șoara M. Müller, 2 lei, d. Ionel Müller 2 lei, d. Carol Müller 2 lei.

I. Lateș, Mihaileni, 10 lei.

Din Ploiești: D. I. Dimitriu 20 lei, Alfred Popovici 10 lei, B. și T. 1 leu, P. M. Z. 1 leu.

C. I. Coculescu, Turnu-Severin, 5 lei.

Mai mulți ofițeri din Focșani, 15 lei.

Din comuna Domnești, județul Putna: D. V. Anghel, student 1 leu, N. Popovici, învățator 1 leu, Nitu Mărculescu 50 bani, D. Ghițoae 30 bani, V. G. Atanasiu 30 bani, I. Grancea 20 bani, Gh. Tudorache 50 bani, Andrei Simion 20 bani, Gh. Botez 25 bani, C. D. Curelea 25 bani, C. Barbu 50 bani, Școlarii clasei I-a și II-a 85 bani, Ilie Stroiș 30 bani, I. A. 20 bani, Gh. Stan Nița 20 bani, Costache State 10 bani, I. Fereș 10 bani, Cr. A. 50 bani, P. Cazacu 10 bani, C. Savu 10 bani, Dicipă Manole 10 bani, Ilie Bizgan 10 bani, Gh. Cozma 10 bani, Gh. Anton 10 bani, V. Văzifșu 10 b., G. Margărit 20 bani, Nică Vlad 50 bani, Gh. N. Margărit 10 bani, C. Ciumeti 10 bani, N. Chiriac 10 bani, V. Nichifor 10 bani, N. Ciocoiu 10 bani, N. Moldovanu 10 bani, Nicu Ghițose 50 bani, G. Pavelescu 2 lei, V. Novac 1 leu, C. Stoian 50 bani, Preotul I. Patrășcan 50 bani, P. Constantinescu 1 leu, C. Ghiuș 50 bani, N. Iov 50 bani, I. Barbu 25 bani, Puiu G. Pavelescu 50 bani, V. Pieptanaru 1 leu, N. C. Barbu 50 bani, d-șoara M. Patrășcu 50 bani, d-na Eleonora Pavelescu 1 leu, Vasile Șerban 2 lei, I. I. Pavel 20 bani, I. Pavel 20 bani, P. Catana 50 bani, I. Buraga 10 bani, Sandu M. Stroiș 10 bani, I. C. Anton 20 bani, N. Manole 10 bani, Gh. Munteanu 10 bani, C. Munteanu 10 bani, N. Danila 10 bani, N. Partene 10 bani, V. Robu 20 bani, I. Cozma 20 bani, N. N. Pavel 10 bani, C. Bandradur 20 bani, S. Frim 10 bani, C. Bizgan 10 V. Ciocoiu 10 bani, P. Secarea 10 bani, I. Popa 50 bani, Aurel Anghel 10 b. Total lei 1.920,55.